

EGYPTISCH BLAUW

Johnny Bollé

Uitgeverij LetterRijn, Noordwijkerhout, Nederland

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelevoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Tweede druk, juli 2023

© 2023 Johnny Bollé

Auteur: Johnny Bollé

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Coverfoto: Shutterstock

Coverontwerp: Danny Dirix

Grafische vormgeving: uitgeverij LetterRijn

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-931927-4-4

*Just being alive
It can really hurt
And these moments given
Are a gift from time
Just let us try
To give these moments back
To those we love
To those who will survive*

Moments of pleasure - Kate Bush

Voor mijn partner.
Voor zijn onvoorwaardelijke steun en geduld
bij elk nieuw project dat ik aanvang.

Proloog

Vrijdag 21 januari 2011

‘Gaat het?’ Mijn vriendin kijkt me ongerust aan. Mijn oogleden zijn dik, mijn ogen bloeedoorlopen. ‘Ja, ik ben oké.’

Elsa legt haar hand op mijn knie. ‘Ik zal er altijd zijn voor jou, dat weet je.’

Met een piepend geluid gaat de zware kerkdeur open. Felle zonnestralen verlichten het portaal. De aanwezigen staan op wanneer de houten kist wordt binnengedragen door vier mannen met een lange, zwarte jas. Het geluid van de schuivende stoelen galmt door de kerk.

Terwijl het kerkorgel Bach speelt, schrijden de dragers door het gangpad. Ze zetten de kist naast de foto bij het altaar. De stilte in het gebouw wordt verbroken door de gebiedende stem van de priester, hij vraagt iedereen om weer te gaan zitten.

‘We zijn hier vandaag samengekomen om het heengaan van ...’

Gelaten kijk ik om me heen. Hier en daar pakt iemand een zakdoek, anderen vegen tranen van hun wangen of houden elkaars hand vast.

De stem van de priester vervaagt in mijn hoofd, ik luister niet meer naar wat hij zegt. De plechtigheid verdwijnt naar de achtergrond.

Ik staar naar de lachende ogen op de foto en denk terug aan het weekend dat we eindelijk samen waren. Twee dagen waarin alles perfect was. Het weekend voor deze zinloze moord. In gedachten ben ik terug in de hotelkamer in Leiden.

*Nu weet ik waar de kleur van je mooie ogen me aan doet denken.
Hoe bedoel je?*

Ze zijn zo blauw als dat beeldje op dit boek.

Ik denk aan jouw laatste woorden, ze spoken door mijn hoofd.

Mijn lieve Jovanny, ik heb jou in dit avontuur gestort. Als er iemand is die moet boeten, ben ik het.

Ik heb zelfs geen afscheid kunnen nemen.
Ik kan mijn verdriet niet langer binnenhouden en barst in tranen uit.
Hoe moet ik nu verder zonder jou? Ik kan niet onder woorden brengen hoeveel ik van je hou.
Drie dagen geleden verloor ik de liefde van mijn leven, maar dat kan ik aan niemand vertellen.

1

Jovanny

Zaterdag 22 mei 2010

Dwangmatig check ik op mijn telefoon of er berichten zijn. Tijdverlies natuurlijk, het geluid van mijn telefoon staat zo hard dat ik geen enkel bericht kan missen. Ook de trilstand kan niet hoger. Als er een bericht binnenkomt, lijkt het wel of mijn mobiel pootjes krijgt en naar de rand van mijn salontafel wandelt. Dat betekent dat de stand van berichten ongewijzigd blijft. Twee. Vanmorgen was er een sms van Elsa om me een gelukkige verjaardag te wensen. Het bericht was ondertekend met *je liefste collega* en drie kruisjes. Het andere tekstbericht was van mijn moeder, *la mama*, zoals ze zichzelf noemt, trots op haar Italiaanse afkomst.

Het is pas 11 uur, ik maak mijn derde koffie. Mijn enige verslaving, maak ik mezelf graag wijs, ik drink minstens zes koppen per dag. Als ik eerlijk ben, zijn er nog wel meer dingen waar ik enorm aan ben gehecht. Chocolade bijvoorbeeld, ik ben er dol op. Melkchocolade, geen pure. En mijn jeans, ik heb tientallen designerjeans in mijn kast hangen.

Meestal ga ik op zaterdag op het werk langs, maar vandaag blijf ik thuis. Ik wil bij mijn collega's niet de indruk wekken dat ik op mijn verjaardag niets anders te doen heb dan lab-resultaten te bekijken.

Ik drink van mijn koffie en neem het boek waarvan ik me heb voorgenomen dat ik het vandaag ga uitlezen van de tafel. Ik ben slechts enkele pagina's verder in de roman of Missy, mijn hond, springt bij me op de bank. Met haar kop duwt ze het boek uit mijn handen. Twee blinkende ogen kijken me uitdagend aan. Ze houdt haar kop schuin en legt haar poot op mijn arm. Ik heb de boodschap begrepen, ze wil niet langer worden genegeerd en komt dicht tegen me aan liggen.

Mijn maag knort, ik kan me niet op het lezen concentreren en

leg het boek weg. Misschien ga ik iets eten in de bistro op de hoek van mijn straat. Het is warm en zonnig, ik kan Missy meenemen en op het terras lunchen. Ja, waarom niet, ik mag toch een beetje genieten van mijn verjaardag. Een taart met vijftientig kaarsjes zit er niet in, tenzij ik hem zelf opeet. Vanavond zet ik een stapje in de wereld. Ik heb met twee ex-studiegenoten afgesproken voor een avondje in Club Spirit, een ietwat oubollige club net buiten de stad. Mijn voorkeur ging naar The Cube, de *place to be* met hippe muziek en trendy publiek, alleen zou dat betekenen dat ik er alleen naartoe moet. Veel vrienden heb ik niet, dus schuif ik mijn keuze aan de kant.

Toen ik nog bij mijn ouders woonde, ging ik zelden uit. Mijn ouders hebben me streng opgevoed en lieten me weinig ruimte voor ontspanning. *Eerst je studie, Jovanny, later heb je nog genoeg tijd om uit te gaan*, zei mijn vader altijd. Nu ik afgestudeerd ben en niet meer bij mijn ouders woon, heb ik me volop in het uitgaansleven gestort.

Mijn ouders wonen nog steeds in een afgelegen wijk van Wilrijk, een randgemeente van Antwerpen, waar mijn vader ook zijn boekhoudkundig kantoor heeft. Mijn moeder werkt bij hem als zijn secretaresse, wat betekent dat ze dag en nacht samen zijn. We leefden in een kleine, geïsoleerde wereld. Het enige familielid dat ik me nog vaag herinner, is tante Linda. Eigenlijk was ze niet echt een tante, ze was mijn moeders beste vriendin. Ze zei dat Linda voor haar de zus was die ze nooit had. Tante Linda kwam vaak bij ons over de vloer. Ik herinner me nog dat we samen met haar op vakantie in Duitsland zijn geweest. Ik was toen een jaar of zes. Na die vakantie heb ik Linda nooit meer gezien. Wanneer ik vroeg waarom ze nooit meer langskwam, werd mijn moeder chagrijnig en zei ze dat Linda voorgoed naar Rotterdam was verhuisd.

Mijn ouders waren erg op hun privacy gesteld, ze hielden van lange wandelingen en kozen altijd voor een vakantiebestemming waar niet veel meer viel te zien dan bossen en weilanden. Ik vond die eenzame vakanties verschrikkelijk. Ik ben er zeker van dat mijn afkeer voor stilte en eenzame bossen toen is ontstaan. Geef mij maar de weidsheid van de zee of de gezellige drukte van de stad. Daarom heb ik gekozen om midden in de stad te gaan wonen.

Club Spirit is klein, juist dat zorgt ervoor dat er een gezellige sfeer heerst. De dj moet het stellen met een klein balkon net boven de bar. Stuntelig mixt hij nieuwe hits met eightiesklassiekers. Blijkbaar ben ik de enige die zich aan de onhandige dj stoort. Op de overvolle dansvloer laten de clubbezoekers zich allerminst afleiden door zijn enerverende ritmewissels. Mijn kameraden raken snel aan de praat met twee meisjes die ik niet ken. Ik word niet meteen in het gesprek betrokken en besluit om in mijn eentje iets te drinken te halen. Aan de bar probeert een lange rij ongedisciplineerde feestvierders een drankje te bestellen. In het gedrang stap ik per ongeluk op de voet van het meisje naast mij.

‘Oei, sorry, ja het is hier ook zo druk,’ zeg ik verontschuldigend.

‘Geen probleem hoor, mijn voeten zijn veilig, kijk.’

Ze wijst naar haar schoeisel. Onder haar lange rok met ruitjes, zorgvuldig dichtgeknoopt met drie grote goudkleurige veiligheidsspelden, draagt ze laarzen met een stalen neus.

‘Wow, die kunnen inderdaad tegen een stootje.’

Het meisje kijkt me vriendelijk lachend aan. Ze heeft een rond gezicht en haar enige make-up is een fijn zwart lijntje rond haar donkerbruine ogen. Haar witte blouse geeft haar een klassieke uitstraling die nog meer wordt geaccentueerd door haar korte kapsel en haar lange rok.

Een beetje verderop gebaart iemand naar haar en ze verdwijnt tussen de mensen.

Nadat ik in de chaos aan de bar eindelijk een cocktail heb besteld, ga ik op zoek naar mijn vrienden. Ze staan op de dansvloer met onbekende meisjes en zo te zien hebben ze het naar hun zin. Mark, een van mijn kameraden, heeft interesse in het kleine, donkerharige meisje. Hij probeert haar te versieren, ik geloof nooit dat hij met zijn houterige dansbewegingen indruk zal maken. Ik geniet van mijn drankje en neem de trap naar het balkon vanwaar ik een perfect overzicht heb over de club. Aan de rand van de dansvloer merk ik het meisje met de geruite rok opnieuw op. Het is duidelijk dat ze hier heel populair is, verschillende feestvierders begroeten haar met een kus op haar wang. Als een vip wandelt ze door de menigte en hier en daar stopt ze voor een korte babbel. Ik

bewonder haar natuurlijke charme. De vlotte manier waarop ze omgaat met de mensen maakt me zelfs een beetje jaloers.

Ondertussen heb ik mijn vrienden uit het oog verloren. Ik vertrouw erop dat ze niet zonder mij zullen vertrekken, maar besluit toch om ze beneden in de mensenmassa te gaan zoeken. Ik schuifel verder en opnieuw stoot mijn voet tegen de laars met de stalen neus.

‘O nee, nu doe ik het weer,’ roep ik. ‘Het lijkt wel of ik het met opzet doe. Sorry.’

‘Misschien doe je het wel opzettelijk.’ Opnieuw haar brede lach.

‘Nee, echt niet hoor, het is per onge...’

‘Geen probleem, ik grap maar wat.’

Ze legt haar hand op mijn schouder. Ik voel de warmte van haar handpalm door mijn T-shirt.

‘Ik zei toch dat ik tegen een stootje kan,’ zegt ze op een spontane manier waardoor ik meteen begrijp waarom ze zo populair is in de club. ‘Als we dan toch heel de avond tegen elkaar aanlopen, kunnen we beter kennismaken. Ik ben Tiffany.’

Ze haalt haar hand van mijn schouder en steekt hem me toe.

‘Jovanny,’ antwoord ik terwijl ik haar hand schud.

‘*Italiano*, aangenaam.’ Zonder aarzeling geeft ze me een kus op mijn wang. ‘Ben je hier alleen?’

‘Nee, ik ben met twee kameraden. Ik wilde dat ik wist waar ze nu uithangen. En jij?’

‘Ik ga altijd alleen uit. Zo raak ik niemand kwijt,’ grapt ze. ‘Bovendien kom ik hier al jaren. Ik ken zoveel mensen. Ik amuseer me altijd. Jou heb ik hier nog nooit gezien.’

‘Het is de eerste keer dat ik hier kom.’

Ik voel me zelden meteen op mijn gemak wanneer ik iemand leer kennen, maar Tiffany’s innemende charme zorgt ervoor dat ik me meteen thuis voel bij haar.

‘Dans jij ook?’ vraag ik haar dan ook zelfverzekerd.

‘Ja zeker, ik dacht dat je het nooit zou vragen.’

Ze pakt mijn hand vast en neemt me mee naar de dansvloer. Halverwege stopt ze om twee meisjes te begroeten.

‘Hoe is het met jullie? Zijn jullie al lang hier?’ vraagt ze aan het meisje met de geblondeerde haren.

‘Nee, net binnen.’ Ze kijkt me onderzoekend aan.

Tiffany beantwoordt haar vragende blik. ‘O, dit is Jovanny. Jovanny, Nicole is de blonde en Denise is de brunette.’

‘Hey leuk, aangenaam,’ zegt Denise en ze pakt mijn hand vast. Ze trekt me mee naar de dansvloer. ‘Komaan, we vliegen er meteen in,’ roept ze. ‘Hup, iedereen de dansvloer op.’

We zoeken een plek waar we met zijn vieren kunnen staan. Denise pakt Tiffany bij de arm en fluistert iets in haar oor. Tiffany’s stem is luider zodat ik haar antwoord kan verstaan: ‘Nee, ik ken hem niet. Hij heeft twee keer tegen mijn voet gestoten en zo zijn we aan de praat geraakt.’

Denise geeft meteen de informatie door aan Nicole.

Tiffany zingt hardop mee met een nummer dat uit de boxen dreunt. Denise en Nicole mimen het refrein mee. Als het nummer is afgelopen, gebaren ze dat ze iets gaan drinken.

‘We komen direct, na dit liedje! Oké Jovanny?’ roept Tiffany hen na.

‘Mij goed,’ antwoord ik.

‘Heb je het een beetje naar je zin?’ vraagt Tiffany.

‘Zeker! Ik moet toegeven dat Club Spirit wel iets heeft.’

‘Ja, inderdaad. Deze club heeft mij en dat maakt het hier zo fantastisch,’ lacht ze.

Ze stopt met dansen. ‘Zullen we even naar Denise en Nicole gaan?’ roept ze in mijn oor.

Terwijl we ons naar het groepje begeven, wordt ze tegengehouden door een andere kennis van haar. Ook hij krijgt een kus op zijn wang.

‘Hoi, Arthur, hoe gaat het?’

‘Goed en met jou?’

‘Kan niet beter.’

‘Heb jij een nieuwe vriend?’ Hij kijkt me aan met zijn vriendelijke gezicht. Alhoewel ik Arthur slechts een paar jaar ouder schat dan mezelf, heeft hij al duidelijk een dunnende kruin en een wijkende haarlijn. Zijn lichtblauwe overhemd, waarvan de mouwen zijn opgestroopt, hangt langs één kant nonchalant over zijn jeans.

‘Nee, dat is Jovanny, ik heb hem net leren kennen.’ Ze vertelt hem

over onze toevallige ontmoeting met de laarzen. ‘We waren net op weg naar Denise en Nicole, ga je mee?’ Zonder zijn antwoord af te wachten, loodst Tiffany ons allebei naar haar vriendinnen.

‘Vertel eens, wat brengt jou naar Club Spirit? De mooie meisjes?’ start Denise haar onderzoek terwijl ze dichterbij me komt staan. Dankzij haar indrukwekkend hoge stiletto’s komt ze met haar schouders ter hoogte van de mijne. Met één hand speelt ze met haar halflange bruine haren. Haar grote ogen kijken me vragend aan, hopen op een compliment.

‘Had ik geweten dat ze allemaal zo mooi waren als jij, dan was ik hier al eerder naartoe gekomen.’

Duidelijk in de wolken met mijn antwoord begint ze te blozen.

‘En jij? Jij bent hier wel vaker, toch?’ stel ik haar weer op haar gemak.

‘Ja, Nicole en ik zijn hier wekelijks. De sfeer is altijd super en we hebben een leuke vriendenkring opgebouwd. Je zal ze allemaal nog wel leren kennen, tenminste als je hier nog vaker zal komen.’

‘Ben ik zeker van plan.’

‘Denise,’ hoor ik Nicole zeggen terwijl ze tussen ons beiden komt staan. ‘Je houdt onze nieuwe vriend toch niet alleen voor jezelf, hoop ik?’ Haar plotse, bruske manoeuvre doet Denise wankelen op haar hoge hakken. Ondanks de flinke lengte van haar naaldhakken torent Nicole met haar slanke lichaam nog een stuk boven haar vriendin uit. Nicole is zonder twijfel de knapste en meest opvallende verschijning in deze club. Met haar lange, platinablond geverfde haren en haar zwaar opgemaakte gezicht zou ze kunnen doorgaan voor de slanke zus van Christina Aguilera. Haar strakke jeans en haar weinig verhullende topje accentueren haar afgetrainde lichaam, waardoor Denise automatisch naar de achtergrond verdwijnt.

Ik ben mijn vrienden helemaal vergeten totdat Mark me op de schouders tikt. We staan vrij dicht bij een van de boxen en ik moet mijn oor in zijn richting draaien om hem te verstaan.

‘We gaan ervandoor. Ik zal je thuis afzetten, goed?’

Ik twijfel, ik wil deze voor mij nieuwe mensen wel beter leren kennen. Voordat ik kan antwoorden, is Tiffany me voor.

‘Gaan jullie al?’ vraagt ze. ‘Jovanny blijft bij ons, de avond is net begonnen. Ik laat hem nog niet gaan. Jovanny komt wel thuis, nietwaar?’

Ik bedenk dat het zonder wagen een hele onderneming zal worden, maar ik wil nog niet naar huis gaan.

‘Ik ben met de auto, ik breng je wel naar huis,’ zegt ze. ‘Waar woon je eigenlijk?’

‘Ik woon op het Zuid, niet ver van de waterpoort.’

‘Dat is helemaal niet ver omrijden voor mij. Ik breng je wel.’

‘Je hoort het, Mark, ik heb geen keuze.’

‘Weet je het zeker?’ vraagt hij. ‘Ik moet ervandoor, morgen moet ik vroeg mijn bed uit.’

‘Ik kom wel thuis, maak je geen zorgen.’

‘Dank je wel, Tiffany,’ zeg ik haar. ‘Ik had nooit verwacht dat mijn verjaardag toch nog leuk zou worden.’

‘Verjaardag, horen jullie dat?’ Arthur steekt juichend mijn arm in de lucht. ‘De jarige trakteert op bier en cocktails.’ Zijn stem klinkt als een klok en alle omstanders beginnen me te feliciteren. De vriendinnen geven me elk drie kussen. Die van Denise zijn net iets langer. Ze gaat op haar tenen staan om in mijn oor te fluisteren.

‘Hoe oud is Jovanny geworden?’ vraagt ze terwijl ze haar hand op mijn borst legt.

‘Vijfentwintig.’

‘Net een jaartje ouder dan ik. En jouw sterrenbeeld is Stier, dan behoort jij tot de mensen waarmee ik het best kan opschieten.’

‘Wat een eer,’ antwoord ik stralend.

‘Proost, op jouw verjaardag en op onze kennismaking,’ Tiffany heft als eerste het glas.

‘*Cheers*,’ roepen de anderen in koor.

‘Komaan, wie gaat er nog mee dansen?’ vraagt Tiffany.

Iedereen begeeft zich als een groep uitgelaten kinderen naar de dansvloer. Ik voel me fantastisch en samen met deze nieuwe mensen feest ik tot in de late uurtjes.

‘Is het goed als ik je hier afzet, Jovanny?’

Tiffany stopt langs de weg. Het is nog een tiental minuten lopen naar mijn appartement.

‘Ja, geen probleem. Ik ben blij dat je me tot hier hebt gebracht, dank je wel.’

Ze kijkt me verontschuldigend aan.

‘Ik wil je wel voor je deur afzetten maar ik heb nog met iemand afgesproken en ik ben al te laat.’

‘Nu nog? Het is kwart voor vijf. Een late date? Je maakt me nieuwsgierig.’ Ik wacht op haar reactie.

‘Inderdaad, ik geef niet meteen al mijn geheimen prijs. Ik moet je eerst nog wat beter leren kennen en wie weet stel ik je nog wel eens voor aan mijn andere vrienden.’ Ze tovert haar innemende lach op haar gezicht. ‘Je komt volgende week toch terug naar Spirit, mag ik hopen?’

‘Ja, natuurlijk. Ik heb me zo goed geamuseerd. Ik ben blij dat ik jou en je vrienden heb leren kennen.’

‘Fijn, ja dat klikt wel.’

‘Ik zie je volgende week. Ik kom zelf met mijn wagen, dan ben ik van niemand afhankelijk. Veel plezier met je date.’ Het zijn mijn zaken niet, maar ik vraag me af met wie ze op dit uur heeft afgesproken. Vreemd vind ik het alleszins.

‘Super, als je nog eens zonder je auto komt, geen probleem, ik breng je met plezier naar huis.’

‘Althans toch in de buurt,’ lach ik terwijl ik de deur dichtsla.

Ik kom thuis en Missy, mijn trouwe viervoeter, komt me uitbundig begroeten.

‘Wat lief dat je wakker bent gebleven voor mij.’

Ik kan nog net op tijd verhinderen dat ze begint te blaffen door haar snel een hondenkoekje te geven. Op dit vroege uur wil ik mijn burens niet uit hun slaap halen en zeker niet mevrouw Chagrijn van het appartement op de begane grond.

Ik doe Missy haar riem om en laat haar nog even uit.

2

Jovanny

Vrijdag 21 januari 2011

Elsa pakt mijn hand. 'Ik vind het zo erg voor je. Ik wilde dat ik je kon troosten,' zegt ze luid genoeg zodat de mensen naast haar het kunnen horen. 'Ik weet hoe kostbaar jullie vriendschap was.'

Ik weet dat ze het niet meent. Op een ziekelijke manier zijn we met elkaar verbonden. Als ik echter niet in de gevangenis wil belanden, moet ik doen wat ze zegt. Moet ik zeggen dat ik van haar hou. Ik kan niet anders dan liegen tegen haar.

'Ik hou van je,' fluister ik terwijl ik naar de grond kijk. Ik weet dat ze dat van me wil horen.

Het wordt muisstil in de kerk wanneer de eerste tonen van *Afscheid van een vriend* van Clouseau de kille ruimte vullen.

'Heb jij nog een zakdoekje?' vraagt Tiffany.

Elsa haalt er enkele uit haar tas en geeft ze aan Tiffany, die naast haar op de ongemakkelijke kerkbank zit.

'Dank je.' Ze droogt haar tranen, in stilte snuit ze haar neus.

Ze brengt haar hoofd dichterbij dat van Elsa. 'Ik weet wat er is gebeurd,' fluistert ze, maar ik kan elk woord verstaan. 'Ik zal ervoor zorgen dat jij jouw straf niet zal ontlopen. Je bent een krenge.'

'Wat bedoel je? Wat weet jij?' vraagt ze. De harde woorden van Tiffany lijken haar te verlammen.

'Jovanny was gelukkig, maar daar moest jij zo nodig een stokje voor steken. Laat hem toch gaan. Je houdt niet van hem, je bent geobsedeerd.'

'Jij weet niets. Ik hou van Jovanny en hij houdt van mij,' antwoordt Elsa. 'Ik wil niet dat hij wordt gestraft voor die ...'

'Jovanny's straf? Dat ben jij.'

Ik voel de scherpe nagels van Elsa in mijn hand drukken. Ze

draait haar gezicht naar het mijne. Haar stem klinkt scherp in mijn oor.

‘Hou je een beetje sterk, wil je?’ Als het uitkomt dan hang je en dat weet je.’

3

Linda

Rotterdam, 6 maart 1992

Op de kraamafdeling van het Sint-Annaziekenhuis bevalt een vrouw van een dochter. Haar man zit op het ziekenhuisbed en heeft zijn arm om haar schouder. De vroedvrouw slaat een witte doek rond het tengere lichaampje van de pasgeborene en geeft het kindje aan haar moeder. Plotseling voelt de vrouw opnieuw pijn in haar buik, de pijn die ze had toen de weeën begonnen.

Haar man springt op van het bed. 'Linda, wat is er?'

'Hier,' schreeuwt ze naar de vroedvrouw. 'Neem mijn dochter. Mijn god, ik houd deze pijn niet uit.'

Verschrikt neemt ze de baby in haar armen en legt haar in het wiegje.

'Auw, pijn, verschrikkelijk, ik krijg geen lucht meer. Waar is de dokter?'

'De dokter, snel! Kamer 542!' roept de verpleegster in de gang.

De jonge moeder heeft zoveel pijn dat ze bijna het bewustzijn verliest. De dokter komt de kamer binnen gerend en onderzoekt haar.

'Rustig, mevrouw Van der Steen,' antwoordt hij kalm. 'Ik zie nog een hoofdje. Ik vrees dat je nog niet klaar bent, er is er nog eentje onderweg.'

'Een tweeling,' roept de vader verrast en kust zijn vrouw op haar voorhoofd.

De kersverse moeder zit op haar bed met haar dochters in haar armen. Dolgelukkig kijkt ze haar man aan.

'Ik wil graag dat ze Melissa en Nancy heten, vind je dat goed schat?'

'Melissa en Nancy Van der Steen, onze twee mooie dochters. Dat vind ik perfect,' knikt hij goedkeurend. 'Rust nu maar uit.'

Rotterdam, 8 maart 1992

De kersverse moeder legt Melissa na de borstvoeding in haar wieg. Ondanks het onophoudelijke huilen van haar tweelingzus valt de kleine Melissa meteen in slaap. Linda neemt de huilende baby in haar armen en gaat op het ziekenhuisbed zitten. Al wiegend probeert ze de baby te sussen.

‘Stil, mijn kindje. Wat is er toch met je? Je huilt onophoudelijk,’ fluistert ze.

Linda brengt het hoofdje van haar pasgeborene dicht tegen haar voorhoofd maar het huilen stopt niet. Integendeel. Het is de tweede nacht op rij dat Nancy haar moeder uit haar slaap houdt. Wat Linda ook probeert, er is niets wat de baby kan kalmeren. De jonge moeder maakt zich zorgen over de gezondheid van Nancy.

‘Goeiemorgen mevrouw Van der Steen. Je dochtertje is alweer in topvorm, hoor ik.’ De verpleegster komt de kamer binnen. Ze buigt voorover en streelt met haar vinger over de bolle wangen van Nancy. ‘Wel, wel, wel. Wat wil je ons toch allemaal vertellen?’ Haar zachte, rustgevende stem heeft een positief effect op de baby. Linda kijkt de verpleegster dankbaar aan, maar enkele seconden later vult de krijsende stem van Nancy opnieuw de kamer.

‘Wat scheelt er toch met haar?’ vraagt Linda. Wanhopig schudt ze haar kindje iets te hard heen en weer. De zuster legt haar hand op haar arm. De radeloze moeder begrijpt haar zachte, dwingende waarschuwing.

‘Je hoeft je niet ongerust te maken, mevrouw. Het gebeurt wel meer.’

‘Melissa huilt nooit. Er moet iets mis zijn met Nancy.’

‘Het is inderdaad vervelend voor je maar je hoeft echt niet bezorgd te zijn. Je hebt nu eenmaal stille en helaas ook luidruchtige baby’s. Niets aan te doen. Ze zijn allemaal anders.’

De verpleegster streelt Nancy’s hoofd en loopt de kamer uit. ‘Als je wil, mevrouw Van der Steen, vraag ik de dokter om haar te onderzoeken maar ik ben er zeker van dat alles in orde is met haar.’

‘Nee, dat is niet nodig. Ik zal nog enkele dagen afwachten.’

De verpleegster knikt en sluit snel de deur. Ze is blij dat ze de kamer uit is, het gekrijs van de baby is ondraaglijk.

4

Jovanny

Zaterdag 29 mei 2010,

Vanmorgen ging ik eerst langs bij het lab. Op vrijdag worden er vaak nog testen ingezet, wat betekent dat ik op zaterdagochtend de resultaten moet aflezen. Bleek dat een van de laboranten een fout had gemaakt, dus het werk was allemaal voor niets geweest. Dat komt me helemaal niet goed uit, ik hoop dat ik mijn artikel over een nieuw vaccin tegen hondenziekte nu nog op tijd kan inleveren. We zullen wel zien, ik kan er nu niets meer aan veranderen.

Achteraf heb ik mijn boodschappen gedaan. Het is uitzonderlijk dat ik dat op een zaterdag doe maar de afgelopen week had ik zoveel werk dat ik er niet aan toe was gekomen. Het was enorm druk in de supermarkt, volgens mij deed heel Antwerpen op hetzelfde moment inkopen. Ik koos de kassa uit met de kortste rij maar had er niet op gerekend dat juist daar de kassière zat die eerder de beker traagste-winkelbediende-ooit had gewonnen.

Wanneer ik eindelijk thuiskom en de deur van de portiek sluit, scheurt de plastic zak. De potjes yoghurt vliegen in het rond en natuurlijk zitten er ook de eieren in de tas. In de hal ligt een omelet op een bedje van yoghurt afgewerkt met eierschalen en plastic. Mevrouw Chagrijn van het appartement op de begane grond opent haar deur. Verschrikkelijk mens. Zuchtend knijpt ze haar dunne lippen samen en schudt met haar hoofd. Jezus, hoe ziet ze er nu weer uit: een modeshow lopen, zit er niet meteen in. Ons model draagt de versleten geruite kamerjas van haar man. Daaronder grijze Crocs die twee maten te groot zijn. Haar kapsel is in model gebracht met de krulspelden van haar oma.

‘Dat is ook niet slim, jongen.’ Met haar armen over elkaar gekruist, gaat ze voor de troep staan.

‘Jij gaat het toch schoonmaken?’

‘Ja natuurlijk,’ antwoord ik met mijn rode kop. Beschaamd om mijn onhandigheid neem ik vloekend de lift en met een vuilzak en een emmer water in de hand haast ik me zo snel mogelijk terug naar beneden.

De waakhond in kamerjas patrouilleert in stilte terwijl ik alles opruim. Pas als alle troep van de vloer is verdwenen, gaat ze zonder iets te zeggen weer naar binnen.

‘Ook nog een prettige dag,’ fluister ik.

Niet meteen een goed begin van de dag, vanaf nu kan het alleen maar beter gaan.

Ik kom terug in mijn appartement en plaats de boodschappen die het hebben overleefd in de kast.

Eerst een kop koffie en een stukje chocolade. Verdorie, ik dacht dat ik dat nog had. Dan maar zonder, ik ga vandaag niet terug naar de winkel.

Sinds een halfjaar woon ik in mijn gezellige dakappartement aan het Antwerpse Zuid. Ik geef toe, de maandelijkse hypotheekbetalingen zijn absurd hoog, maar ik heb het ervoor over. Ik ben trots op mijn appartement. De strakke inrichting met lage kasten en een zwarte sofa past volledig bij de witgeschilderde muren. Mijn keuken is uitgerust met de modernste apparaten, want ik kook graag, ook al is het alleen voor mezelf. De trots van mijn open keuken is mijn espressomachine. Het felgroene apparaat heeft een dominante plaats op het kookeiland, dat de keuken van de woonkamer scheidt.

In de stad wonen biedt enkel voordelen. Alle winkels, mijn favoriete koffiezaak en bistro zijn op loopafstand en ik hou van de drukte op de Vlaamse en Waalse kaai. Vanuit het raam van mijn appartement heb ik een prachtig zicht op de oude waterpoort en zie ik zelfs een stukje van de Scheldekaai.

Het voelt goed om zelfstandig te zijn en aan het wakende oog van mijn ouders te ontsnappen. Het heeft enige tijd gevraagd om een goede balans tussen mijn werk als dierenarts en mijn vrije tijd te vinden. De controlefreak in mij heeft vrij snel een routine gevonden waardoor ik het perfecte evenwicht vond. Ik geniet met

